

роняса и царь—Іоанна съ императорска корона и му връжи скиптръ и прѣпорецъ, на който отъ едната страна бѣше изобразенъ кръста Спасителевъ, а отъ другата — райскитъ ключове на св. Петра.

Като си свърши работата въ Търново варди-нальтъ са опжти къмъ Римъ съ благодарителны пис-на за Папата отъ царь Іоанна и патриарха Василия. Но съ туй са и свършихъ сношеніята на нововѣнчан-ныя Българскый царь съ Римъ: защото подчиненіето на българската черкова подъ Латинската отъ него е было само външно; Българитъ си останали твърды въ православіето и признахъ само една формална Унія съ Римската черква, но и тя не трая много време.

Напоследъкъ положеніето на Българското цар-ство са исправи тѣй щото Іоаннъ нѣмаше вече по-т-рѣба отъ папската помощ и покровителство. Той изгони Маджерытъ изъ българскитъ области, въ които тѣ бѣхъ са утвърдили, и тѣй ги настрапи, щото тѣ несиѣхъ вече да нападнѣтъ на неговитъ владѣнія. Съвременно и византійската имперія паднѣ ить рѣцѣтъ на латинскитъ рыцари, отъ които Иванъ не само не са боѣше, но когато тѣ наскѣрбихъ не-говытъ посланници, той излѣзе противъ тѣхъ, ис-трепа по-главнытъ имъ главатары, императора имъ (Балдуинъ I) зе робъ и ги докара въ таквози поло-женіе, щото тѣ бѣхъ пренудены да бѣгнѣтъ въ Кон-стантинополь за да търсѣтъ прибѣжище въ неговата твърдина. — Иннокентій за да помогне на латинцѣтъ, които са считахъ неговы вассалы, писа Іоанну съ единъ твърдъ дипломатическый начинъ за да го склоня да са прѣмири съ тѣхъ и да имъ освободи императора отъ робството. Но Іоаннъ не изпълни ни единъ отъ тѣзи съвѣты, и на дипломатическото папско писмо върнѣ такъвзи отговоръ, който, спо-редъ мнѣніето на много историцы, е былъ по-хитъръ отъ Иннокентіевото посланіе. —